



Fotografen og filmskaperen Erle M. Kyllingmark er aktuell med utstilling i Shoot Gallery på Frogner i Oslo. Foto: Karen Gjetrang

– Sovende barn symboliserer den ekstreme roen

Heidi Borud

Erle Kyllingmark bruker egne barn i sin kunst, men legger aldri ut bilder av dem på Facebook.

Jeg har brukt barna i fotografiene i flere år. Første utstilling var i 2015. Barna er tilgjengelige. Også er det noe med den nærheten jeg har til dem, forteller fotografen og filmskaperen Erle M. Kyllingmark.

Hun er aktuell med fotokunstmotiv og separatutstilling i Shoot Gallery på Frogner, Oslo.

– De skal egentlig ikke synes særlig godt. De skal ikke representere seg selv. Jeg har et dypt underliggende ønske om å skape noe mer allment og si noe overordnet om oss mennesker og livet vi lever, sier Kyllingmark.

Da moren døde

Nære relasjoner står sentralt i Kyllingmarks kunstnerskap. Mange ble først kjent med fotografen gjennom dokumentarfilmen

hun laget om sin mors selvmord. Etter å ha slitt med depresjoner i årevis får moren kreft. Hun blir frisk, men velger likevel å avslutte livet.

– **Hvordan ser du på den dokumentaren nå i ettertid?**

– Jeg er utrolig glad for at jeg laget den. Og jeg blir glad hver gang jeg møter noen som filmen har gjort inntrykk på. Ut ifra tilbakemeldinger jeg har fått, føler jeg at jeg klarte det jeg prøvde på. Jeg ville fortelle om en vanskelig del av livet på en måte som kunne formidle ro. Noe som kan tilføre noe godt i menneskers liv.

Temaene i dokumentaren er kreftsykdom og selvmord, og det er for mange forbundet med mye frykt og uro.

– Ja, men jeg går rett på, samme hva jeg støter på. Jeg vil grave meg ned i ting og jeg vil se. Jo mer jeg graver, jo mer forstår

PROFIL

Erle M. Kyllingmark

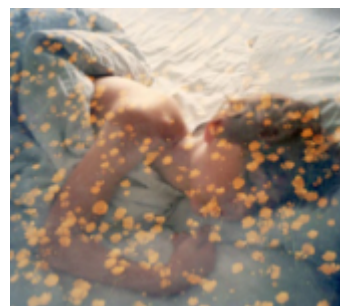
Norsk fotograf, født 1974, utdannet fra University of the Arts, London.

Bosatt på Bolteløkka i Oslo med komikeren Thomas Giertsen og deres to barn på 7 og 11 år.

Har jobbet med fotoprojekter for Røde Kors, Kreftforeningen og flere dameblader som Elle, KK, Henne m.fl.

I 2009 lagde hun dokumentaren «Livet er jævlig deilig» som handlet om morens selvmord.

Aktuell med fotokunstmotiv (forlaget Press) og separatutstilling i Shoot Gallery på Frogner, Oslo.



«Den sovende sønnen». Vises i Shoot Gallery i Oslo.

jeg. Det tar ikke slutt. Det å gå dypere inn i materien gjorde det mer levelig for meg.

Det nære er en fellesnevner

På samme måte som hun gikk tett på morens liv i bilder og film, bruker hun barna i sitt kunstprosjekt.

– Det nære er en fellesnevner i alle mine prosjekter. Jeg ønsker å grave meg ned i noe som kan fortelle oss noe om tilværelsen.

– **Hva vil du oppnå med å rette kameraet mot barna?**

– I dette prosjektet er det sovende barn. Jeg har ikke tatt et eneste bilde da de var våkne. Det sovende barnet symboliserer den ultimate uskyld.

Det ligger en potensiell løsning i det, synes Kyllingmark. Sovende barn symboliserer den ekstreme roen. Det er en fred i det – en trygghet. Man kan lese inn i det at det bygges en fremtid.

Kyllingmark jobber hele tiden ut ifra hva som berører henne. Og hun har en slags tese om at det som berører henne, også kan berøre andre.

– **Er det ok å bruke barna i bildene?**

– Så lenge de ikke er gjenkjennelige. Jeg personifiserer dem ikke. Og jeg legger aldri ut bilder av barna på Facebook. Men jeg vil ikke moralisere over folk som legger ut bilder av barna. Folk må ta sine egne valg.

Hun vil gjerne at utstillingen skal formidle at vi alle kan ha en slags åpenhet inn i tilværelsen.

– Alt er ikke nødvendigvis akkurat sånn som vi tror det er. Det er ting vi ikke ser og ikke hører. Det finnes utrolig mye utenfor vår fatteevne. Alt er ikke ferdig snakket.

Kyllingmark har et sterkt ønske om å formidle de tingene hun oppdager selv.

– Jeg har et ønske om at bildene kan berike andres liv. Det er et sterkt ønske.